

ρείου Ἀμερικῆς οἱ κυνηγοὶ διαβατικῶν πτηνῶν συγκροτοῦσι μεγάλας καὶ φονικὰς κυνηγεσίας ἀνάπτοντες εἰς τὰ δάση κορμούς δένδρων ρητινωδῶν. Γνωστὸν εἶνε τέλος ὅτι τὰ θαλάσσια καὶ τὰ χερσαῖα πτηνὰ περιίπτανται κατὰ σωρούς περὶ τοὺς λαμπτήρας τῶν φάρων καὶ ἐνίοτε καταθραύουσι τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τῶν ὑέλων αὐτῶν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, φυσικὸν ἦτο ὅτι θὰ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός εἰς προσέλκυσιν τῶν πτηνῶν εἰς τι σημεῖον, ὅπου θὰ τὰ ἐνήδρευον οἱ κυνηγοί. Τὴν ἰδέαν ταύτην ἐπραγματοποίησεν Ἄγγλος τις. Οὗτος ἐτοποθέτησεν ἐν τῷ δάσει του πάσας τὰς ἀναγκαῖας συσκευὰς πρὸς συγκέντρωσιν ἰσχυροῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός ἐν ἐστία, ἣν ἀνήρτησεν ἀπὸ ἐλαφροῦ ἰκριώματος ἐν ὑπαίθρῳ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς προπαρασκευῆς συνήγαγεν ἀφ' ἐνὸς μὲν πολλοὺς συντρόφους ἐνόπλους, ἀφ' ἐτέρου δὲ πάντας τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου, διὰ νὰ διατρέχωσι θορυβοῦντες εἰς τὰ δάση καὶ τοὺς ἀγρούς του. Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ἡ ἠλεκτρικὴ λυχνία ἀνήφθη καὶ ἡ μάχη ἤρχισε. Τὰ παντοειδῆ πτηνὰ, ἔντρομα, ἠγείροντο σωρηδὸν καὶ ἔπειτα βλεποντα τὸ ἀσύνηθες τοῦτο φῶς, ὄρμων πρὸς τὴν ἐστίαν ἔκπληκτα ὡς ψυχαὶ πρὸς λυχνίαν. Τὸ κυνήγιον ἤρχισεν ἀμέσως καὶ ἐξηκολούθησεν ἀδιαλείπτως. Τὰ θύματα ἐκ τῶν συνεχῶν ἐκπυροσκοπήσεων ἐκμαινόμενα, ἐκθαμβούμενα δὲ ὑπὸ τῆς λάμπσεως καὶ μὴ δυνάμενα ἐπομένως νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ σκοτεινὰ μέρη τοῦ δάσους περιεστρέφοντο ἀδιακόπως περὶ τὸ δέλεαρ προσκρούοντα εἰς τὰ ἐρείσματα καὶ πίπτοντα ἀπειράριθμα ὑπὸ τὰς φονικὰς βολὰς. Μόνον μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τοῦ κυνηγίου ἔπαυσεν ὁ φόνος, εἰς ὀλίγας δὲ στιγμὰς μυριάδες πτηνῶν ἐκάλυψαν τὸ ἔδαφος.

Ἡ μέθοδος αὕτη εἶνε ὁμολογουμένως εὐφυῆς, ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτῆς θὰ ἐπιφέρῃ ὡς συνέπειαν ἀσφαλῆ τὴν ἐν μικρῷ διαστήματι ἐξαφάνισιν παντὸς κυνηγίου ἐπιτοπίου ἢ διαβατικοῦ. Εὐκατῖον λοιπὸν ὅπως ὁ τρόπος οὗτος τῆς δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός κυνηγεσίας μὴ γενικευθῆ ἀπαγορευόμενος παντοῦ δι' εἰδικοῦ νόμου.

ΒΡΟΧΑΙ ΑΙΜΑΤΟΣ

Παράδοξος ἀνακοίνωσις ἐγένετο ἐσχάτως εἰς τὴν γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ ἀξιωματικοῦ τινος τοῦ πυροβολικοῦ περὶ τοῦ ἐξῆς φυσικοῦ φαινομένου ἐν Κοχιγιναί. Ἐν τῇ ἀνακοίνωσει τὸ γεγονός ἀναγράφεται ὡς ἀφηγήθη αὐτὸ αὐτόχθων κάτοικος αὐτόπτης γενόμενος :

«Τῇ 13 παρελθόντος δεκεμβρίου, ἐπανηρχόμην εἰς Τάυ-Νίν παρὰ τῇ οικογενείᾳ μου διὰ τοῦ λεωφορείου, ἐν ᾧ ἦσαν συνοδοιπόροι τέσσαρες ἄλλοι ἐγγώριοι καὶ δύο παιδιά, ὅτε κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν, εἰς ἀπόστασιν περίπου 8 χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ Τάυ-Νίν, ὁ ἠνίοχος στραφεὶς πρὸς με ὀργίλος μὲ ἠρώτησε διατί ἐρρύπανα τὸ ἔνδυμά του διὰ τῆς ἀμυχῆς τοῦ δακτύλου μου. Ἐκπλαγείς ἐκ τούτου, διότι δὲν εἶχον οὐδεμίαν γνῶσιν περὶ ἀμυχῆς, ἔρριψα ἐπ' ἐμαυτοῦ τὸ βλέμμα καὶ εἶδον ἀληθῶς τὰ ἐνδύματά μου πλήρη θρόμβων αἵματος καὶ τοὺς δακτύλους μου καθημαγμένους. Ὑπέθεσα ὅτι διχῶς νὰ τὸ ἐννοήσω εἰχά που κοπῆ καὶ ἀπέμαξα τὰς χεῖρας· ἀλλὰ δὲν εὔρον οὐδ' ἴχνος σχισμῆς ἐπὶ τοῦ δέρματος. Ἠρώτησα τότε τοὺς ἄλλους ὀδοιπόρους ἂν ἐγνώριζον πόθεν προῆλθον τοῦ αἵματος αἱ σταγόνες· ἀπεκρίναντο ὅτι οὐδὲν πλέον ἐμοῦ ἐγνώριζον.

Συνεχίζων τὴν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων μου ἔρευναν, εὔρον πρὸς μεγάλην μου ἐκπληξιν πλήθος σταγόνων ἐπὶ τοῦ μελανοῦ μου ἐνδύματος, αἷτινες ἐπ' αὐτοῦ ἐφαίνοντο μέλαιναί, ἀλλ' ὡς ἀπέμασσέ τις ταύτας ἔβλεπεν ὅτι εἶχον τὸ χρῶμα αἵματος πεπηγμένου.»

Ἡ ἐπιστήμη ἀποδίδει τὴν αἰτίαν τῶν βροχῶν τούτων, αἷτινες εἶνε σπανιώταται, εἰς σωμάτια ὀργανικὰ ἢ μεταλλικὰ ἄτινα ὑπὸ σιφῶνων ἀνυψώθησαν εἰς τὰ ὑψηλότερα τῆς ἀτμοσφαιρας στρώματα. Ἄλλ' ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἀμαθεῖς λαοὶ νομίζουσι τὰς βροχὰς ταύτας τὰς ἐρυθροβαφεῖς βροχὰς πραγματικοῦ αἵματος, ἐκδηλώσεις θείας ὀργῆς καὶ κατάρας.

ΕΠΙ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ ΜΗΤΡΟΣ

Τῇ Κυρία Αι. Α. Κ.

Κυρία, μοῦ θυμίζετε τὴν πρόσχαρην ἡμέρα Ποῦ συναπαντηθήκαμε 'ς τὴν ἐξοχὴ σας πέρα. Γαλαζοφέρναν ἡ ἐλῆϊς, πρασίνιζαν τ' ἀμπέλια, Ἡ φύσις εἶχε χίλιους δὺ ψιθυρισμοὺς καὶ γέλοια Καὶ τὴν ἀγάπη τῆς ζωῆς τὴν ἀναβε μεγάλη Κ' ἔλεγε πῶς γὰ νὰ χαρῆς τῆς φύσεως τὰ κάλλη Τόση ζωὴ δὲν ἔφτανε κ' ἦθελες κ' ἄλλη νάχες... Τὰ πεῦκα ἐμοσχομύριζαν 'ς τοῦ Πάρνηθος ταῖς ράχαις, Μαρμαροκάμωτη, χυτὴ ξεχώριζε ἡ Πεντέλη Κ' ἡ μέλισσαις 'ς τὸν Ὑμηττὸν ἐδούλευαν τὸ μέλι, Καὶ τὰ μικρὰ κορίτσια σας τ' ἀγγελοκαμωμένα 'Στὴν ἀγκαλιὰ σας γύρευαν χεῖρῶν, φίλῶ ὄλοένα. Ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πηγὴ τὸ φῶς των εἶχαν πάρει, Ἀδέρρι' ἀπ' τὴ μητέρα των, ἀλλ' ὄχι κ' ἀπ' τὴ χάρη. Τὸ πεῖδ μικρὸ σας ἔκρυβε φτερὰ 'ς τὴν εὐμορφίᾳ του Καὶ γελαστὸ κ' ἀνήσυχο πετοῦσε ἀπάνου κάτου Κ' ἐσταματοῦσ' ἐπάνω του ὅλα τὰ μᾶτζα ἐκεῖνα Ὅπ' ἀγαποῦν κάθε ζωὴ, κάθε χαρὰ κ' ἀκτίνα. Καὶ τ' ἄλλο μὲ τὰ μᾶτζα του μαῦρα καὶ φεγγοβόλα